

**COMPAGNIE BARBARIE MAAKT GEFLIPT FAMILIETHEATER OVER
MOEDERSCHAP**

‘Opvoeden is toch gewoon zoals leven: je moddert maar wat aan?’

**‘Modders’: wie zijn ze, wat drijft hen, waaraan lijden ze?
Vijf vrouwen en hartsvriendinnen van Compagnie
Barbarie zoeken het uit in een theaterstuk over
moederschap. ‘Je hoort je eigen moeder doorklinken in
wat je zegt. Afgrijselijk, maar toch doe je het.’ FILIP TIELENS**

(https://dsocdn.akamaized.net/Assets/Images_Upload/2017/10/28/73127cba-ba68-11e7-a3b4-e48dfbef54c7.jpg?width=1152&format=jpg)

Van boven naar onder: Karolien De Bleser, Lotte Vaes, Liesje De Backer, Sarah Vangeel en Amber Goethals. © Frankie Verdickt

Een doorloop enkele dagen voor de première in het Brusselse jeugdtheater Bronks. Zo'n vijftig veelkleurige kindjes vormen het testpubliek voor *Modders*. Ze lachen zich – net als wij – rot met scènes over ploetermoeders, blonde bimbo's en uit de hand lopende spelletjes. Anarchistisch, absurd en interactief: ook met hun nieuwste worp staat Compagnie Barbarie garant voor een portie geflipt en onderhoudend familietheater. Een hit voor kinderen lijkt geboren.

Na afloop spreken we vijf van de zeven Barbaries. Zijn er niet bij: Ruth Beeckmans, die van het ene tv-project naar het andere hopt, en Evelien Broekaert, ondertussen werkzaam achter de schermen bij Woestijnvis.

Volgens Karolien De Bleser, die de regie van *Modders* op zich neemt, is veel ontstaan uit eigen ervaringen. 'Ik ging met mijn kind en de drie kinderen van Liesje naar een ijssalon. De coördinatie en stress die daarbij komen kijken! Het ene kind neemt te veel bollen ijs, dan wil dat kind nog spikkels, of aan de smaak van zijn broertje likken, mijn kind valt half van zijn kruk, zelf ben ik in de weer met servetten om alle vlekken op te kuisen... Het was theater op zich. Daar moesten we wel iets mee doen.'

Verandert je leven als je moeder wordt?

Amber Goethals: ‘Moeder worden is zoals verbouwen: iedereen heeft plots een mening over hoe dat moet. Dat begint al bij de zwangerschap: dit mag je wel of niet eten, je gaat toch wel borstvoeding geven, enzovoorts ... Tot op het punt: als je niet doet wat wij zeggen, gaat jouw kind dood!’

Liesje De Backer: ‘En als je dan moeder bent geworden, krijg je meteen dat stempel. In de crèche is het telkens van: “Ah, mama, hoe is het?” Plots heb je geen naam meer.’

Goethals: ‘Ja, je vergroeit met die titel. In zo’n ijssalon zal ik aan alle clichés beantwoorden die bij een moeder horen, al had ik mezelf voorgenomen nooit zo te worden.’ *(lacht)*

Lotte Vaes: ‘Je hoort je eigen moeder doorklinken in wat je zegt. Afgrijselijk, maar toch doe je het.’

Goethals: ‘Ik heb alleszins meer begrip gekregen voor mijn moeder.’

De Backer: ‘Mijn mama zegt vaak: “Ziedenuwel? Snaptenuwel?” Ze heeft gelijk.’

Voeden jullie de kinderen anders op dan jullie moeders?

De Bleser: ‘Mijn ouders hebben veel toegedekt met de mantel der liefde, waardoor de realiteit op latere leeftijd harder bij mij binnenkwam. Zelf probeer ik mijn kind te wapenen voor de toekomst door hem te tonen dat er minder mooie kanten zijn. We groeien op in de grootstad: hij ziet armoede, vuilnis, het leger op straat, ingeslagen ruiten ... Dan ga ik heus geen verhaaltje verzinnen over een kabouterdje dat per ongeluk met zijn balletje het raam heeft ingeslagen.’

Vaes: ‘Inderdaad. Al hoop ik dat dit geen tegendraads effect krijgt. Mijn kind zegt nu al dat het later niet in een stad wil wonen, maar ergens op de buiten.’

Goethals: ‘Dat vind ik de moeilijkste kronkel aan moeder worden: je weet dat je sowieso tekort zal schieten en dat je kinderen je iets gaan verwijten en het zelf anders zullen doen. Soms kan ik een kleine paniekaanval krijgen bij het besef dat ik verantwoordelijk ben voor hoe mijn kinderen naar de wereld kijken. Maar dat geldt evengoed omgekeerd: wanneer we samen op vakantie gaan, weet ik dat ik hen prachtige herinneringen meegeef.’

In hoeverre beantwoorden jullie aan het ideaal van de bakfietsende cupcake-mama?

De Backer: ‘Ik heb een bakfiets, maar dat is vooral praktisch met drie kinderen.’

De Bleser: ‘Ik ben de moeder wier kind tot het laatst in de opvang zit en ik weiger me daar schuldig bij te voelen. Sorry, ik werk hard en ik word daar gelukkig van. Mijn kind zit daar goed. Wanneer ik hem ophaal, is het thuis vaak snel eten *pleuren* in zijn mond en hem in bed stoppen. Ik ben niet de moeder die dan eerst nog twintig knutselwerkjes wil maken.’

Vaes: ‘Ik heb daar meer last van. Misschien omdat ik zo’n deprimerend gevoel krijg van de Brusselse schoolgebouwen. Die zijn zo lelijk dat ik mijn kind daar niet langer wil laten zitten dan nodig!’

Hebben jullie aan de schoolpoort contact met moeders van andere origine?

De Bleser: ‘Dat gebeurt, maar het blijven toch vaak twee gescheiden werelden. Bij ons op school in Laken zijn iets minder dan de helft kindjes van blanke Vlamingen. Maar doordat de moslimmoeders vooral Frans spreken, ligt contact leggen moeilijker.’

Vaes: ‘Zelf nodigen we klasgenootjes van andere origine mee uit voor verjaardagsfeestjes, maar zij komen vaker niet dan wel. Vooral in de moslingemeenschap blijft dit moeilijk, vind ik.’

Sarah Vangeel: ‘We hebben in Bronks ook try-outs gedaan met een aantal moslimmoeders erbij, om af te toetsen of we niet te veel vanuit blank perspectief spraken. Zij vonden het erg herkenbaar. “Ja, wij doen ook altijd vijftien dingen tegelijk”, reageerden ze.’

Jullie vormen zelf trouwens niet bepaald doorsnee gezinnetjes.

Vaes: ‘Wij hebben geen routine. Nul!’

De Backer: ‘Ons leven is inderdaad verwarrend. Ik zet Nico (*Sturm, ook acteur, red.*) soms af op een filmset. Dan zie ik mijn kinderen verbaasd kijken: huh, werkt papa nu ergens in de haven?’ (*lacht*)

Vangeel: ‘Het wordt pas echt lastig wanneer premières samenvallen. Wij hebben *Modders, Stijn (Van Opstal, ook acteur, red.)* toert vanaf volgende week met *Poquelin*. Vorige zondagavond gooiden we onze agenda’s samen. “Dus, gij zijt geen enkele avond thuis, Stijn? Ai, ik ook niet!” Dan belden we allebei tegelijk om hulp naar onze moeders.’

De Backer: ‘Ja, lang leve de grootouders!’

Stemmen jullie je projecten dan niet op elkaar af?

Vaes: ‘Dat gaat onmogelijk. Eer wij met de Barbaries samen een datum gevonden hebben ... Als we die dan ook nog thuis moeten afchecken, kunnen we nooit nog een stuk maken.’

De Backer: ‘We leven met de gedachte: het loopt zoals het loopt en het lost zichzelf wel op.’

Vangeel: ‘En als we echt geen oplossing vinden, nemen we ons kind mee naar de repetitie. Mijn zoon was ziek, dus zat hij vorige week mee in de zaal.’

Spelen jullie vaker jeugdtheater, om die praktische redenen?

De Bleser: ‘Dat we dan vaker overdag voorstellingen hebben, is mooi meegenomen. Maar de hoofdreden is toch dat onze speellijsten veel langer zijn dan in het avondcircuit.’

De Backer: ‘Bij ons vorige stuk *Wawilderman* voelde het fijn om onze verbeelding los te laten op een jong publiek. En we halen ook inspiratie uit onze kroost.’

De Bleser: ‘Bij kinder- en schoolvoorstellingen bereik je tenminste nog iedereen. Je kan echt iets losmaken in hun gedachten. Dat voelt nuttiger dan ’s avonds voor eigen linkse kerk te preken over ecologische problemen.’

Wat als jullie kinderen zeggen: ik wil later ook acteur worden?

Goethals: ‘Leer toch eerst maar een serieuze job, denk ik dan. Ze moeten vooral doen waar ze gelukkig van worden, maar als ze zich amuseren in een job die wél goed geld verdient, moeten ze vooral niet twifelen.’ (*lacht*)

Vangeel: ‘Het zit wel in hen. Iedere vrijdagavond krijgen we thuis een dikke vette show te zien. Vorige week was de titel: *De grote pipi en kaka show*.’

Na dit stuk over moederschap maken jullie een voorstelling over feminisme, ook voor kinderen. Na tien jaar Compagnie Barbarie - snijden jullie nu pas vrouwelijke thema's aan?

De Bleser: ‘We hebben lang gevochten om dat niet te doen. In het begin werden we echt geframed als “dat vrouwencollectief”. Maar denk je dat iemand ooit over Olympique Dramatique sprak als “mannencollectief”? Dat verschil is toch absurd? Daarom denk ik nu: we moeten het zeker wél hebben over een thema als feminisme. En dan nog het liefst voor een jonge doelgroep, zodat we hen hierover een ander wereldbeeld kunnen meegeven.’

Tot slot: is opvoeden nu echt gemakkelijker dan afvallen?

Goethals: ‘Ha! Ik denk van niet, maar ik vond het wel meteen een goeie zin om in onze promotekst te gebruiken.’

Vaes: ‘Opvoeden gebeurt gewoon. Afvallen niet, hé!’

De Bleser: ‘Er verschijnen tegenwoordig overal artikels op blogs van “moeders die het even niet meer weten”. Die worden massaal gedeeld op sociale media. Dan denk ik: oei, wat is er aan de hand? Opvoeden is toch gewoon zoals leven: je moddert maar wat aan? Er wordt zoveel verwacht van moederschap. Opvoeden is maar zo moeilijk als je het zelf wil maken.’

‘Modders’ van Compagnie Barbarie, première 28-29/10 in Bronks (Brussel). Daarna op tournee tot juni.
Speellijst:

www.compagniebarbarie.be (<http://www.compagniebarbarie.be/>)
